

SOM ELD, PRECIS SOM ELD. Det var de första orden den hypnotiserade pojken uttalade. Trots att han hade livshotande skador – hundratals knivsår i ansiktet, på benen, bålen, i ryggen, under fötterna, i nacken och bakhuvudet – hade man försatt honom i djup hypnos med hopp om att genom hans ögon få se vad som hänt.

– Jag försöker blinka, mumlade han. Jag går in i köket, men det stämmer inte, det knastrar mellan stolarna och en alldeles röd eld sprider sig över golvet.

Polisassistenten som hittade honom bland de andra kropparna i radhuset trodde att han var död. Pojken hade förlorat stora mängder blod, gått in i medicinsk chock och inte återfått medvetandet förrän sju timmar senare.

Han var det enda överlevande vittnet och kriminalkommisarie Joonas Linna ansåg att det var troligt att han kunde ge ett bra signalement. Förövaren hade haft för avsikt att döda alla och det var därför sannolikt att han inte hade brytt sig om att dölja sitt ansikte under förloppet.

Men om de övriga omständigheterna inte hade varit så exceptionella hade man aldrig ens kommit på tanken att vända sig till en hypnotisör.

I den grekiska mytologin är guden Hypnos en bevingad pojke som bär vallmokapslar i handen. Hans namn betyder sömn. Han är tvillingbror med döden och son till natten och mörkret.

Termen hypnos användes för första gången i sin moderna betydelse 1843 av den skotske kirurgen James Braid. Med denna term beskrev han ett sömnlignande tillstånd av både skarp uppmärksamhet och stor mottaglighet.

Idag är det vetenskapligt säkerställt att nästan alla människor kan bli hypnotiserade, men fortfarande varierar åsikterna om hypnosens användbarhet, tillförlitlighet och farlighet. Antagligen beror denna ambivalens på att hypnos har missbrukats av bedragare, estradörer och underrättelsetjänster världen över.

Rent tekniskt är det lätt att försätta en människa i ett hypnotiskt medvetandetillstånd, det svåra är att kontrollera förloppet, ledsaga patienten, analysera och hantera resultaten. Bara genom stor erfarenhet och fallenhet är det möjligt att verkligen behärska djuphypnos. I hela världen finns det inte mer än en handfull fullödiga experter på hypnos med läkarkompetens.

Måndag natt till den åttonde december

ERIK MARIA BARK rycks hastigt ur sin dröm när telefonen ringer. Innan han vaknar helt hör han sig själv säga:

– Ballonger och serpentiner.

Hjärtat bultar av det plötsliga uppvaknandet. Erik vet inte vad han menade med sina ord, har ingen aning om vad drömmen innehöll.

För att inte väcka Simone tar han telefonen från basstationen och smyger ut ur sovrummet och stänger dörren innan han svarar.

– Ja, det är Erik Maria Bark.

En kriminalkommissarie vid namn Joona Linna frågar om han är tillräckligt vaken för att ta till sig viktig information. Tankarna faller fortfarande ner i det mörka tomrummet efter drömmen när han lyssnar på kommissarien.

– Jag har hört att du är skicklig på behandling av akut psykiskt trauma, säger Joona Linna.

– Ja, svarar Erik helt kort.

Han tar en värktablett medan han lyssnar på redogörelsen. Kommissarien förklarar att han behöver förhöra ett vittne. En pojke på femton år har bevittnat ett dubbelmord. Problemet är att pojken är allvarligt skadad. Hans tillstånd är instabilt, han har hamnat i medicinsk chock och är medvetslös. Han flyttades under natten från neurologen i Huddinge till neurokirurgen på Karolinska universitetssjukhuset i Solna.

– Vem är ansvarig läkare? frågar Erik.

– Daniella Richards.

– Hon är mycket kompetent och jag är säker på att hon klarar . . .

– Det var hon som ville att jag skulle ringa, avbryter kommissarien. Hon behöver din hjälp och det är nog ganska bråttom.

Erik återvänder till sovrummet med telefonen för att hämta sina kläder. En strimma ljus från en gatlykta faller in mellan de båda rullgardinerna. Simone ligger på rygg och tittar på honom med en underlig, tom blick.

– Det var inte meningen att väcka dig, säger han dämpat.

– Vem var det? frågar hon.

– En polis . . . en poliskommissarie, jag hörde inte vad han hette.

– Vad handlar det om?

– Jag måste åka in till Karolinska, svarar han. De behöver hjälp med en pojke.

– Hur mycket är klockan egentligen?

Hon tittar på väckarklockan och sluter ögonen. Han ser att hennes fräkniga axlar har blivit strimmiga av lakanets veck.

– Sov nu, Sixan, viskar han.

Erik bär ut sina kläder till hallen, tänder taklampan och klär sig hastigt. En blank stålklina blixtrar till bakom honom. Erik vänder sig om och ser att hans son har hängt upp sina skridskor på handtaget till ytterdörren för att inte glömma dem. Trots att Erik har bråttom går han till garderoben, drar ut trunken och letar fram skridskoskydden. Han fäster dem på de vassa bladen, lägger sedan skridskorna på hallmattan och lämnar lägenheten.

Klockan är tre på morgonen, tisdagen den 8 december när Erik Maria Bark sätter sig i bilen. Snö faller långsamt från den svarta himlen. Det är fullständigt vindstilla och de tunga flingorna lägger sig sömnigt på den tomma gatan. Han vrider nyckeln i tändningslåset och musiken rullar in som mjuka vågor: Miles Davis *Kind of Blue*.

Han kör den korta sträckan genom den sovande staden, ut från Luntmakargatan, längs Sveavägen till Norrtull. Brunns-

viken anas som en stor, mörk öppning bakom snöfallet. Med låg hastighet rullar han in på sjukhusområdet, mellan Astrid Lindgrens underbemannade sjukhus och förlossningen, förbi radiumhemmet och psykiatrin, parkerar på sin vanliga plats utanför neurokirurgiska kliniken och lämnar bilen. Lyktstolparnas sken återspeglas i fönstren till det höga komplexet. Bara några enstaka bilar står på besöksparkeringen. Koltrastar rör sig i dunklet kring träden med frasande vingar. Bruset från motorvägen hörs inte vid denna tid.

Han sticker in passerkortet, anger den sexsiffriga koden och tar hissen upp till femte våningen. Lysrören i taket blänker i den blå plastmattan som isen i ett dike. Först nu upplever han tröttheten efter den plötsliga adrenalintillströmningen. Sömnen hade varit så bra, den efterlämnade fortfarande en lycklig smak. Han passerar en operationssal, fortsätter förbi dörrarna till den enorma tryckkammaren, hälsar på en sköterska och tänker ännu en gång igenom det kriminalkommissarien berättade för honom i telefon: en pojke blöder, är skuren över hela kroppen, svettas, vill inte ligga ner, är rastlös och mycket törstig. Man gör ett försök att tala med honom, men tillståndet förvärras hastigt. Hans medvetande sjunker undan samtidigt som hjärtat skenar och den ansvariga läkaren Daniella Richards fattar det riktiga beslutet att inte släppa in kommissarien till patienten.

Två uniformerade poliser står utanför dörren till avdelning N18. Erik tycker sig ana att en oro drar över deras ansikten när han närmar sig. Kanske är de bara trötta, tänker han när han stannar framför dem och identifierar sig. De tittar hastigt på legitimationen och trycker sedan på knappen så att dörren surrande svänger upp.

Erik går in, skakar hand med Daniella Richards och noterar det spända draget över hennes mun, den dämpade stressen i hennes rörelser.

– Vad händer?

– Jag har blödningen i levern under kontroll, svarar hon.

– Ska jag titta på honom?

– Vi måste bara vänta på några provresultat.

En lång man klädd i svarta jeans och svart kavaj står framför kaffeautomaten. Han har rufsigt, blont hår och allvarlig blick. Erik tänker att det måste vara kommissarien som ringde, men tvekar eftersom han inte har kommit fram och hälsat. Det kan lika gärna vara Daniellas man. Erik har aldrig träffat honom, men vet att han jobbar som kardiolog i Huddinge.

– Din man – följde han med hit? frågar Erik med en riktad gest.

Hon ser både road och häpen ut.

– Det är inte . . .

– Jag tänkte att Magnus kanske följde med.

– Nej, skrattar hon.

– Är du säker? Jag kan fråga honom, skojar Erik.

Daniellas mobiltelefon ringer och hon öppnar den skrattande.

– Erik, låt bli, säger hon innan hon lägger telefonen mot örat och svarar. Ja, Daniella.

Hon lyssnar, men hör ingenting.

– Hallå?

Hon väntar några sekunder och mumlar sedan ”en flåsare” innan hon avslutar samtalet.

Den blonde mannen går fram till Erik med en kaffemugg i handen.

– Drink det här, säger han och försöker placera muggen i Eriks hand.

– Nej, tack.

Mannen smakar på kaffet och ler med små skrattgropar i kinderna.

– Starkt och gott, säger han och försöker ge Erik muggen igen.

– Jag vill inte ha.

Mannen dricker lite till medan han ser på Erik med sina märkliga ögon, grå som polerad granit.

– Skulle jag kunna få låna din telefon? frågar han. Jag hade min på laddning och glömde den i bilen.

– Är det inte bättre att hämta den? frågar Erik stramt samtidigt som Daniella kommer fram till dem.

– Du kan låna min igen, säger Daniella.

– Tack.

– Ingen orsak.

Den blonde mannen tar emot telefonen och möter hennes blick.

– Ett kort samtal bara, säger han.

– Det är ändå bara du som använder den, skojar hon.

Han skrattar och drar sig undan.

– Det måste vara din man, säger Erik.

– Ja. man kan ju alltid drömma, säger hon leende med en kort blick efter den långa kommissarien.

En sköterska går fram till Daniella och ger henne en utskrift. Daniella tackar och tittar snabbt på provresultaten innan hon ger arken till Erik.

2

Tisdag tidig morgon den åttonde december

DANIELLA ÖPPNAR DEN tunga dörren och Erik följer henne in i det varma rummet i anslutning till operationssalen. En smal pojke ligger på sängen. Två sjuksköterskor lägger om hans sår. Det rör sig om hundratals snitt och sticksår, precis överallt på kroppen. Under fötterna, på bröst och mage, i nacken, mitt på hjässan, i ansiktet, på händerna.

Pulsen är svag, men mycket snabb. Läpparna är grå som aluminium, han svettas och ögonen är hårt slutna. Näsan ser ut att vara bruten. En blödning sprider sig som ett dunkelt moln under huden, från halsen ner över bröstet.

Erik noterar att pojkens ansikte, trots skadorna, är vackert.

Daniella redogör lågmält för utvecklingen, hur pojkens värden varierat, när hon plötsligt tystnar av en knackning.

Det är den blonde mannen igen.

Erik och Daniella tittar på varandra och lämnar undersökningsrummet. Den blonde mannen står åter vid den pysande kaffeautomaten.

– En dubbel espresso, säger han till Erik. Det kan du behöva innan du träffar polisen som hittade pojken.

Först nu är Erik säker på att den blonde mannen är kriminalkommissarien som väckte honom för mindre än en timme sedan. Hans finska brytning hade inte varit lika påtaglig i telefon eller så hade Erik bara varit för trött för att registrera den.

– Varför skulle jag vilja träffa polisen som hittade pojken? frågar Erik.

– För att förstå varför jag behöver förhöra . . .

Joona tystnar när Daniellas telefon ringer. Han tar upp den ur sin kavajficka, ignorerar hennes framsträckta hand och tittar hastigt på displayen.

– Det är nog till mig, säger Joona och svarar. Ja . . . Nej, jag vill ha honom här.

Kommissarien ler när han lyssnar i telefonen på kollegans invändningar.

– Fast jag har fått syn på en sak, svarar Joona.

Den andre skriker något.

– Jag gör det på mitt sätt, säger Joona med lugn röst och avslutar sedan samtalet.

Han lämnar tillbaka telefonen till Daniella och tackar tyst.

– Jag måste förhöra patienten, förklarar han allvarligt.

– Tyvärr, det är omöjligt, säger Erik. Jag gör samma bedömning som doktor Richards.

– När kommer han i så fall att kunna prata med mig? frågar Joona.

– Inte så länge han befinner sig i ett chocktillstånd.

– Jag visste att du skulle svara så, säger Joona lågt.

– Läget är fortfarande mycket kritiskt, förklarar Daniella. Lungsäcken är skadad, tunntarmen och levern och . . .

En man med smutsig polisuniform kommer in. Joona går fram och skakar hans hand. Mannen säger något med dämpad röst och tittar tvekande på läkarna. Kriminalkommissarien upprepar för polismannen att det är i sin ordning, de behöver få veta omständigheterna, det kan vara till stor hjälp för dem.

– Ja, alltså, säger polisen och harklar sig svagt. Vi får veta på radion att en städare har hittat en död karl på toaletten på idrottsplatsen i Tumba. Och vi sitter redan i bilen på Hud-dingevägen och behöver bara svänga in på Dalvägen och upp mot sjön. Janne, min kollega, han går in medan jag pratar med städaren. Först trodde vi att det handlade om en överdos, men jag får snart klart för mig att det rör sig om andra saker. Janne kommer ut från omklädningsrummet, han är helt vit i ansiktet

och vill liksom inte släppa fram mig. Bara en jävla massa blod, säger han tre gånger och så sätter han sig rakt ner på trappan och ...

Polismannen tystnar, sätter sig på en stol och stirrar framför sig med halvöppen mun.

– Vill du fortsätta? frågar Joonas.

– Ja ... ambulansen kommer till platsen, den döde blir identifierad och jag får i uppdrag att tala med de anhöriga. Vi är lite kort om folk, så jag får åka ensam. För min chef, hon säger ungefär att hon inte vill släppa i väg Janne i det här skicket och det kan man ju förstå.

Erik tittar på klockan.

– Du har tid att lyssna på det här, säger Joonas till honom med sin lugna finska klang i rösten.

– Den avlidne, fortsätter polismannen med sänkt blick. Han är lärare på Tumba gymnasium och bor i det nya radhusområdet uppe vid åsen. Ingen öppnar dörren. Jag ringer på flera gånger. Alltså, jag vet faktiskt inte vad som får mig att gå runt hela längan och lysa med ficklampan genom ett fönster på baksidan.

Polisen tystnar, munnen darrar och han börjar skrapa med nageln på armstödet till stolen.

– Fortsätt snälla, ber Joonas.

– Måste jag det, för jag ... jag ...

– Du hittade pojken, mamman och en liten flicka på fem år. Pojken var den enda som fortfarande levde.

– Fast jag trodde ... jag ...

Han tystnar, är alldeles blek i ansiktet.

– Tack för att du kom, Erland, säger Joonas.

Polisen nickar snabbt och lämnar rummet.

– Alla var skurna, förklarar Joonas för Erik och Daniella. De var sparkade, slagna, huggna och den lilla flickan ... hon var delad i två delar. Underkropp och ben låg i fåtöljen framför teven och ...

Han tystnar och iakttar Erik innan han fortsätter:

– Det verkar som om förövaren visste att pappan i familjen befann sig på idrottsplatsen, förklarar Joonas. Det hade varit fotboll, han var domare. Gärningsmannen väntade på att han skulle bli ensam innan han mördade honom, påbörjade en styckning, en aggressiv styckning, och åkte sedan till radhuset för att döda de andra.

– Skedde det i den ordningen? frågar Erik.

– Det är min uppfattning, svarar kommissarien.

Erik känner att handen skakar när han stryker sig över munnen. Pappa, mamma, son, dotter, tänker han mycket långsamt och möter sedan Joonas blick.

– Förövaren ville utplåna en hel familj, konstaterar Erik med svag röst.

Joonas gör en tvekande gest.

– Det är just det som är . . . Ett barn fattas fortfarande, storasystemen. En flicka på tjugotre år. Vi kan inte hitta henne. Vi anser att det är möjligt att gärningsmannen också är ute efter henne. Det är därför vi vill förhöra vittnet så fort det bara går.

– Jag ska gå in och göra en noggrann undersökning, säger Erik.

– Tack, nickar Joonas.

– Men vi kan inte riskera patientens liv med att . . .

– Jag förstår det, avbryter Joonas. Det är bara det att ju längre tid det tar innan vi får något att gå på, desto längre tid får gärningsmannen på sig att leta efter storasystemen.

– Vi är läkare, ni är poliser, säger Daniella.

– Teknikerna på brottsplatserna kommer att hitta hopblandad DNA från otaliga personer – tiden rinner ut om vi ska kunna rädda systemen.

– Jag går in, säger Erik.

– Om jag bara får ställa ett par frågor, det är ovärderligt . . . det är kanske allt som behövs för att rädda hans syster.

3

Tisdag tidig morgon den åttonde december

ERIK ÅTERVÄNDER IN till patienten. Han står framför britsen och betraktar det bleka, såriga ansiktet. När Erik uttalar pojken's namn stramar det till över munnen.

– Josef, upprepar han lågt. Jag heter Erik Maria Bark, jag är läkare och jag ska undersöka dig. Du får gärna nicka om du förstår vad jag säger.

Pojken ligger helt stilla, magen rör sig med den korta andhämtningen, ändå är Erik helt övertygad om att pojken förstod hans ord, men att medvetandenivån sedan sjönk och att kontakten bröts.

När Erik kommer ut från rummet tittar både Daniella och kriminalkommissarien på honom.

– Han är vårt enda vittne, upprepar Joonä. Någon har dödat hans far, mor, lillasyster och samma person är med viss sannolikhet just nu på väg till hans storasyster.

– Vi har förstätt det, säger Daniella.

– Och givetvis inser vi att det är viktigt att tala med honom. Men det kan ta veckor innan det går att hålla ett förhör, säger Erik. Jag menar, vi kan ju inte bara skaka liv i honom och berätta att hela hans familj är död.

– Men under hypnos, säger Joonä.

Det blir tyst i rummet.

– Nej, viskar Erik för sig själv.

– Skulle inte hypnos fungera?

– Jag kan ingenting om det, svarar Erik.

– Fast jag har mycket bra minne för ansikten, säger Joonä leende. Du är en berömd hypnotisör, du skulle . . .

– Jag var en bluff, avbryter Erik.
– Det är inte vad jag tror, säger Joonä. Och det här är en nödsituation.

Daniella rodnar om kinderna och vänder blicken mot golvet.

– Jag kan inte, säger Erik.

– Nu är det faktiskt jag som ansvarar för patienten, säger Daniella med höjd röst. Och jag är inte speciellt lockad av att tillåta någon hypnos.

– Men om du skulle bedöma att det inte vore farligt för patienten? frågar Joonä.

Erik inser att kriminalkommisarien redan från början hade tänkt sig hypnos som en möjlig genväg. Han förstår att det inte alls rör sig om ett infall. Joonä Linna har bett honom komma till sjukhuset bara för att försöka övertyga honom om att hypnotisera patienten och inte för att han är expert på behandling av akut chock och trauma.

– Jag har lovat mig själv att aldrig hålla på med hypnos igen, säger Erik.

– Okej, jag förstår, säger Joonä. Jag har hört att du var bäst, men ...

– Jag är ledsen, säger Erik.

Han tittar på patienten genom fönstret och vänder sig sedan till Daniella.

– Har han fått desmopressin?

– Nej, jag har faktiskt väntat med det, svarar hon.

– Varför?

– Risken för tromboemboliska komplikationer.

– Jag har följt diskussionen, men jag tror inte att det stämmer, jag ger desmopressin till min son hela tiden, säger Erik.

Joonä reser sig tungt från stolen.

– Jag vore tacksam om du kunde rekommendera en annan hypnotisör, säger han.

– Vi vet inte ens om patienten kommer att återfå medvetandet, svarar Daniella.

- Men jag räknar med . . .
- Och han måste väl ändå vara vid medvetande för att kunna hypnotiseras, avslutar hon och drar lite på munnen.
- Han lyssnade när Erik talade med honom, säger Joonä.
- Det tror jag inte, mumlar hon.
- Jo, han hörde mig faktiskt, säger Erik.
- Vi skulle kunna rädda hans syster, fortsätter Joonä.
- Jag åker hem nu, säger Erik lågt. Ge patienten desmopressin och överväg tryckkammare.

Han lämnar rummet och tar av sig läkarrocken medan han går genom korridoren och ställer sig i hissen. Flera människor rör sig i foajén. Dörrarna är upplåsta men himlen har ännu inte ljusnat. Redan när bilen rullar ut från parkeringsplatsen sträcker han sig efter den lilla träasken som han har liggande i handskfacket. Utan att ta blicken från vägen petar han upp locket med den färggranna papegojan, fångar tre tabletter och sväljer dem hastigt. Han måste få ett par timmars sömn nu på morgonen, innan Benjamin ska väckas och få sin spruta.

FÖR SJU OCH en halv timme sedan anlände en städare vid namn Karim Muhammed till Rödsthage idrottsplats. Klockan var 20.50, måndagen den sjunde december. Städningen av omklädningsrummen var hans sista jobb för dagen.

Han öppnade bussens baddörrar, fällde ner rampen, klättrade upp och lossade spännremmarna från den minsta stadvagnen.

När han kom fram till den låga träbyggnaden märkte han att dörren var olåst. Han knackade, fick inget svar och öppnade. Först när han hade ställt upp dörren med en kil av plast upptäckte han blodet på golvet.

När polisassistenterna Jan Eriksson och Erland Björkander anlände till idrottsplatsen, gick Eriksson rakt in i omklädningsrummet medan Björkander tog upp Karim Muhammeds redogörelse.

Eriksson tyckte sig höra något från offret, trodde att han fortfarande levde och rusade därför fram. När polisassistenten vände på mannen förstod han att det var omöjligt. Kroppen var mycket illa tilltygad, höger arm saknades och bröstet var så sargat att det liknade en öppen skål med blodig sörja. Ambulansen anlände och strax därefter polisinspektör Lillemor Blom. Utifrån körkortet i plånboken kunde offret identifieras som Anders Ek, lärare i kemi och fysik på Tumba gymnasium, gift med Katja Ek, bibliotekarie på Huddinge huvudbibliotek. De bodde i ett radhus på Gärdesvägen 8 med två hemmavarande barn, Lisa och Josef.

Lillemor Blom gav Erland Björkander uppdraget att tala med

offrets familj, medan hon själv tog upp Jan Erikssons rapport och spärrade av brottsplatsen.

Erland parkerade utanför radhuset och ringde på dörren. När ingen öppnade gick han runt hela längan till baksidan, tände ficklampan och lyste in. Det första han såg var en stor blodpöl på heltäckningsmattan i sovrummet och ett par barnglasögon vid tröskeln. Utan att begära förstärkning forcerade Erland Björkander glasdörren och gick in med draget vapen. Han sökte igenom huset, hittade de tre offren och begärde omedelbart polis och ambulans till platsen. Han insåg inte att pojken fortfarande levde. Erland Björkanders anrop gjordes av misstag på en kanal som omfattade hela Stockholmsområdet.

– Gud, de är alla slaktade, barnen är slaktade . . . jag vet inte vad jag ska göra, jag är ensam och alla är döda.

Måndag kväll den sjunde december

KLOCKAN VAR 22.10 när Joona Linna satt i sin bil på Drottningholmsvägen och hörde det upprivna anropet. En polisassistent skrek att barnen var slaktade, att han var ensam i huset, att mamman var död, att alla var döda. En liten stund senare var assistenten utanför huset och betydligt mer samlad när han berättade att polisinspektör Lillemor Blom skickade honom ensam till huset på Gärdesvägen.

Vindrutetorkarna skrapade bort vattendroppar från glaset och medan Joona långsamt körde förbi Kristineberg tänkte han på sin far som inte hade fått något understöd. Ingen polis ska behöva göra en insats av det här slaget på egen hand.

Joona körde in till vägkanten, tog upp telefonen och bad att få bli kopplad till Lillemor Blom och förklarade sedan vad han hade hört på radion.

– Vi har dåligt med folk, Joona, försvarade hon sig. Och jag bedömde faktiskt . . .

– Det spelar ingen roll, avbröt han. Han kan inte gå in ensam.

– Du vill inte lyssna, sa hon.

– Jo, men . . .

– Gör det då!

Efter en kort tystnad förklarade Lillemor att kriminalassistent Erland Björkander bara fått i uppdrag att underrätta familjen om deras förlust och att han helt på egen hand tagit initiativet att forcera dörren på radhusets baksida.

Lillemor beskrev vad Erland hade rapporterat om knivarna och besticken som låg i blodet på köksgolvet, flickans glasögon,

blodspåren, handavtrycken och kropparna och kroppsdelarnas placering i hemmet. Hon berättade sedan att Anders Ek, som hon antog var det sista offret, var känd hos de sociala myndigheterna för sitt spelberoende. Han hade genomgått en skuldsanering men samtidigt lånat pengar av några tungt kriminella personer i kommunen. Nu hade en indrivare gett sig på hans familj för att få tag på honom. Lillemor beskrev Anders kropp i omklädningsrummet och den påbörjade styckningen, att man hittat jaktkniven och en avskuren arm i duschen.

- Jag kommer över, sa Joona.
- Varför det? frågade hon förvånad.
- Jag vill titta på det här.
- Nu?
- Ja, svarade han.
- Trevligt, sa hon på ett sätt som fick honom att tro att hon menade det.